

ČTEME, PÍŠEME, KRESLÍME

Obecní knihovna Předměřice nad Labem
říjen 2008

Výlet do Plzně

Jednoho krásného letního dne jsme se s rodiči vydali na výlet do Plzně do ZOO a Dinoparku.

Nejdříve jsme navštívili ZOO. Hned při vstupu je pavilon s opicemi. Bylo krásné, jak opice přeskakovaly ze stromu na strom a opičily se po lidech. Hned vedle opic byl výběh se zebry. Také jsme viděli barevné ještěrky a dlouhé hady. Ve vodní nádrži lenořili krokodýli nilští, kteří žijí v Africe na ostrově Madagaskaru.

V ZOO chovají divoké šelmy, jako je například puma, která žije v Americe. Má ladné, štíhlé tělo a dlouhý ocas. Mezi největší zvířata v ZOO patří slon africký. Žije nejčastěji ve stádu. Samci dospívají tehdy, až dovrší 25 let.

Po prohlídce ZOO jsme prošli bránou do Dinoparku, a tak jsme vstoupili do světa dinosaurů. Vypadali, jako kdyby byli opravdoví. Byli totiž postaveni v životní velikosti.

Triceparos neboli třírohá tvář vážil 10 tun a byl to býložravec. Šli jsme po pravěké cestě. Najednou jsem se lekl. Předě mnou stál velký Tyranosaurus. Byl to obrovský dravý ještěr, který měřil 14 metrů. Když jsem se konečně vzpamatoval, visel nad mou hlavou pravěký pták Pteranodon. Patřil k největším ptakoještěrům a lovil v moři ryby. Cesta nás dále vedla kolem spousty dalších pravěkých zvířat, která obývala naši planetu před mnoha miliony lety. Na konci naší cesty jsme si prohlédli zvířata z doby ledové. Největším z nich byl mamut, který žil na severní polokouli.

Výlet se nám moc líbil. Byl poučný a rádi se přijedeme podívat znovu.

Tomáš Smetana

Moje prázdniny

Letošní prázdniny jsem byl na více místech naší republiky. Na začátku prázdnin jsme jeli na hudební festival jménem Zahrada 2007, který je na Moravě. Stanovali jsme tam pět dní. Seznámil jsem se s Mirkem a chodili jsme se spolu koupat a chytat ryby. Chytil jsem kapra, který měřil padesát centimetrů, a Mirek chytil štiky, ale nakonec jsme je pustili na svobodu. Jezdili jsme na výlety. Nejvíce se mi líbilo v Kroměříži na zámku a v okolní zahradě. Je tu i zámecké bludiště, ve kterém jsem se málem ztratil. Kdyby nebylo Mirka, tak bych tam bloudil dodnes. Pak jsme jeli do Dinoparku. Dinosaurů jsou tady v životní velikosti. S Mirkem jsme si na ně mohli i sáhnout. Promítali tu 3D film, vše bylo jako ve skutečnosti. Když jsme jeli domů, vyměnili jsme si s Mirkem telefonní čísla a dodnes si píšeme esemesky. Prázdniny se mi moc líbily.

Jakub Stanner

Prázdniny

V půlce prázdnin jsem byla na táboře, kde jsem se učila jezdit na koni. Můj koník se jmenoval Ferda. Naučila jsem se, jak poníka správně čistit a jak jezdit kroužky i vlnovky, a dokonce i klusat. Když jsme nejezdili, hráli jsem hry, nebo jsem vzala velkého koně Denyho na procházku. Moc se mi tábor líbil a chtěla bych o příštích prázdninách jet zase.

Kateřina Miholová

Prázdniny

Letos o prázdninách jsme jeli s rodiči stanovat. Připravili jsme potřebné věci. Na střechu auta jsme naložili kola a za auto zapřáhli vozík, do kterého jsme naložili stan a ostatní věci. A vyjeli jsme.

Cestou jsme kupovali dálniční známku, protože jsme zjistili, že pojedeme po dálnici. Jeli jsme až do Hrádku nad Nisou. Tam jsme se ubytovali v autocampu Kristýna. Postavili jsme stan a šli jsme se vykoupat. Druhý den jsme hned po snídani vyrazili na výlet na kolách. Jeli jsme se podívat po okolí, a když jsme se vraceli, četli jsme na informační tabuli, že rybník, ve kterém jsme se koupali, je vlastně zatopený důl a jeho hloubka je 28 metrů. Také jsme si zde přečetli, že po vypnutí čerpadel, která odčerpávala vodu, se důl zaplavoval tři roky.

Další den jsme jeli do liberecké ZOO. Viděli jsme bílé tygry, cvičení slonů, vystoupení lachtanů a krmení tučňáků. Také jsem si v dětském koutku koupila krmení pro kozičky. Ale stala se mi taková nehoda. Nedočkavý kozlík mi vyrazil z ruky klobouk, ve kterém jsem měla krmení. Potom mě trknul do břicha a olízl mi klobouk. Po návratu ze ZOO jsme se šli vykoupat.

Čtvrtý den přšlo, ale jen ráno. Po obědě jsme jeli na vyhlídku, která se jmenovala Popova skála. Odtud byl krásný výhled na krajinu. Z vyhlídky nás vyhnal silný vítr. Další den se ochladilo a přšlo. Tak jsme jeli do akvaparku v Liberci. Následující den jsme jeli na kolách na hrad Grabštejn. Prohlídka byla zajímavá, ale krátká. Líbila se mi kaple a vyhlídková věž, ze které byl krásný výhled. Dále jsme navštívili hrad Lemberk a zastavili jsme se i v Jablonném v Podještědí. Zde jsme vyslechli zajímavou pověst o ztraceném zvonu z kostelní věže.

Při zpáteční cestě z dovolené jsme projížděli kolem hradu Frýdlant v Jizerských horách. Potom jsme pokračovali směrem Harrachov až domů. I když nám počasí moc nepřálo, dovolená se nám líbila.

Eliška Zemková

Moje zážitky z prázdnin

O prázdninách jsem byla s rodiči v jižních Čechách. Bylo to moc hezké. Měli jsme půjčenou kánoí a sjížděli jsme řeku Otavu. Šli jsme i na hrad Rábí, kde jsme si z medových pláství mohli vyrobit svíčky a mohli jsme si zkusit, jak se dříve na řece Otavě rýžovalo zlato. Byli jsme ubytováni v krásné chalupě v malé vesničce blízko hradu Velhartice. U chalupy byla i zahrada, na které jsme s rodiči hráli badminton a petang. Jezdili jsme i na jiné výlety, třeba na hrad Klenová, na rozhledny Bolfánek a Svatobor, nebo do měst Sušice a Klatovy. Na Svatoboru se nám moc líbili parašutisté. Byl velký vítr a oni skákali paraglayding. Nezapomenutelný byl i výlet k Čertovu k Černému jezeru, kde jsem se nechtěně vykoukala v oblečení. Ještě že s sebou maminka měla náhradní tričko a kraťasy. Ráda vzpomínám i na vodní hrad Švihov, kde nám dětem dávala paní průvodkyně různé úkoly a moc zajímavě o hradu vyprávěla. Říkala nám také, že se tam točí vánoční pohádka. Moc se těším, až ji o Vánocích uvidím a budu vzpomínat, jaké to tam bylo.

Kateřina Ottová

Hory

Na horách je vždycky zima,
ale je to tam moc prima.

Je tam hodně sněhu,
který často brání v běhu!

Legrace je tam však dost,
hory máme pro radost.

Na rybnících je jen led,
obletí to celý svět.

A když máte dlouhou chvíli,
na hory jeďte, dokud jsou kopce bílý.

Uslyšíte praskat led
a uvidíte napohled,

jak se na nebi mráz jen tlačí,
určitě vám to už stačí.

Hana Česáková

Moje prázdniny

Prázdniny začaly tím, že jsme jeli do Chorvatska. Ale o tom vám vyprávět nebudu. Začnu třeba tím, jak jsme byli v zoologické zahradě v Liberci. Moc se nám líbilo krmení lachtanů. Pokaždé, když něco předvedli, dostali za odměnu rybu, kterou mají moc rádi. Potom jsme viděli malé opičky, které se neustále honily, chráněné bílé tygry a mnoho dalších zvířat. Ze zoologické zahrady jsme šli do botanické zahrady. Z mnoha druhů rostlin mě zaujaly masožravé květiny. Také se mně líbil pavilon s kaktusy a krásně naaranžovaná akvária. O měsíc později jsme navštívili Liberec ještě jednou. Jeli jsme vlakem, potom tramvají a pak jsme došli k lanovce, kterou jsme vyjeli na Ještěd. Bylo moc hezké počasí, a proto jsme měli opravdu krásný výhled. Sedačkovou lanovkou jsme sjeli dolů, přišli jsme k vlaku a odjeli jsme domů. To byl můj poslední prázdninový zážitek.

Viviana Ludvíková

Zážitky z prázdnin

Moje prázdniny začaly s kamarády venku v parku. Když jsem chtěla spát, nemohla jsem usnout. Hádejte proč? Bylo to něco hodně silného, aby to bylo lehce zničitelné. Byl to krásný pocit kamarádství.

Dále jsem jela na tábor. První den se mně tam líbilo. Ale druhý den to bylo obtížné, protože budíček byl už v 7.00 hodin. Na táboře jsme hodně sportovali. Den před odjezdem domů jsme měli pout' a diskotéku. Poslední den jsme uklidili chatky, všichni vedoucí se s námi rozloučili a kuchař nám dal malou svačinku. Za chvíli tu byl autobus a už jsme jeli domů. Brzy po příjezdu z tábora tu už byla škola!

Tereza Hochmanová

Výprava na ryby

Když taťka přijde z práce, domlouváme se, kdy pojedeme na ryby. Připravujeme si věci a dáváme je do auta. A už jedeme. U vody si vybíráme místo. Napíšeme si docházku do povolenky.

Navazuji si prut na plavanou. Dám na háček žížalu a nahazuji. Začínám si navazovat prut natěžko. Najednou vidím, jak mi pod vodu jede splávek. Zasekávám! Táhnu z vody první rybu. Je to lín, který měří 39 cm a váží asi 1,6 kilo. Dávám lína do vezírku a znovu nahazuji. Pak dovazuji druhý prut natěžko. Na háček dávám kukuřici a nahazuji, co nejdál mi to jde. Chvilí sedím a dívám se na taťku, jestli už něco chytil. Najednou slyším, jak mi policajt bouchnul do prutu. Zasekávám! Táhnu větší rybu, asi to je kapr. Po chvíli mi ho tatínek podebírá. Je to opravdu kapr. Měří 53 cm. Je moc krásný!

Začíná pršet. Balíme a s krásným pocitem jedeme domů.

Josef Čížek

Výlet do Prahy

Nejhezčí zážitek z prázdnin mám, když jsme se jednoho krásného dne rozhodli s rodiči jet na výlet do Prahy. Jeli jsme nejrychlejším vlakem České republiky, tedy Pendolinem. Ve vlaku se mně moc líbilo moderní zařízení a také se mně líbila rychle ubíhající krajina. Po chvíli jsme přijeli na hlavní nádraží v Praze.

Chodili jsme po našem hlavním městě a viděli jsme hodně památek. Mezi ně patří Václavské náměstí, petřínská rozhledna, Národní divadlo a Karlův most. Také jsme se byli podívat na Pražském hradě. Po procházce po Praze jsme zašli na oběd a rozhodli jsme se zajet do kina. Je trojrozměrné a zrovna

dávali pátý díl Harryho Pottera a Fénixův řád. Když jsme si nasadili vypůjčené brýle, postavy se pohybovaly okolo nás a tak nás to vtáhlo do děje. V kině jsem nebyl poprvé. Také jsem ještě viděl dokumentární filmy o žralocích, dinosaurech a o kosmu.

Tomáš Smetana

Slavnostní otevření houpaček

Já a setra Andrea máme rády houpačky a všechno, po čem se dá lézt. Po tom, kdy jsme se přestěhovali do Předměřic, se táta rozhodl postavit nám na zahradě houpačky a houpací kruhy, které jsme dostaly se sestrou k narozeninám. Slíbil, že do příštích narozenin bude mít konstrukci hotovou. Hned jsme všichni věděli, že to určitě nestihne, protože se se vším piplá. Předpovídali jsem dobře. Pokaždé, když jsme byli venku, táta něco měřil a zkoumal. V květnu přišly další narozeniny, ale houpačky stále na zahradě nestály. Hotové byly až před vysvědčením.

Všichni jsme měli velikou radost a rozhodli jsme se nové houpačky oslavit. Mamka nám půjčila staré záclony, které nám dovolila dokonce i rozstříhat. Samozřejmě jsme toho se sestrou využily. Konstrukci houpaček jsme ozdobily a uvázaly na ni pásku na přestřižení. Mamka ještě koupila dětské šampaňské. Oslava mohla začít. Přišli k nám všichni známí z ulice. Na oslavě houpačky otestovala i sousedka Květa, což znamená, že houpačky vydrží každou zátěž. Tatínkova pečlivost se vyplatila. Někdy se rád houpe i sám.

Kateřina Ottová

Nešikovný jezdec

Jednou zrána se parta kamarádů sešla před školou. Řekli si, že se po vyučování sejdou a vyjedou si na koních. "Tak dobře, domluveno," řekl Pepík, který zrovna moc dobře jezdit na koních neuměl, ale moc se to chtěl naučit. "No, nevím, jestli bys měl zrovna ty, který to moc neumí, jezdit do lesa. Všude jsou napadané kameny," utrousila Rozárie, které se nejčastěji říkalo Rozárko, nebo Rózo. Pepík začal natahovat moldánky: "A proč bych tam, Rózo, s vámi neměl jezdit?"

"No asi proto, že jsi na koni úplnej amatér. Jak budeš skákat přes kmeny stromů?" odpověděla Róza. Pepík propukl v pláč. "To se nestydíte? Hádat se, jestli Pepík pojede, nebo ne? Je to jeho věc a ty mu do toho, Rozárko, nemáš co mluvit," přerušila je Lea. "Máš pravdu, Leo. Promiň, Pepíku, klidně s námi pojedeš," řekla na to Rozárka. Pepíkovi se ulevilo. "Tak to bychom měli. Přestali jste se hádat, a dokonce jste se usmířili," prohlásil Vojta, kterému nikdo nikdy neřekl jinak než Mrňous, protože byl ze všech nejmenší. Většinou byl ale ze všech nejrozumnější.

Nastalo odpoledne a všichni se sešli na předem domluveném místě. Ve stájích. "Všichni nasedat, nauzdit, ale před tím nezapomeňte koně pořádně vyhřebelcovat, rozčesat jim ocas, hřívu a kštici! Také jim řádně vyperte kopyta, aby je tam něco netlačilo a aby mohli pohodlně jít," řekla Lea. Všichni udělali, co měli.

"Hotovo, můžeme vyrazit," prohlásil Mrňous.

Vyjeli do voňavého lesa. Když projeli kolem krmelce, uviděli kládu. Chtěli si zaskákat. Ovšem bez Pepíka, který to ještě neuměl. "Jedém," zakřičeli téměř všichni najednou. Ale stalo se něco, co nikdo nepředpokládal. Kůň, na kterém jel Pepík, vyrazil za ostatními. Pepík ho nemohl zadržet. Než Pepík stihl říci "uzdečka", kůň se s ním přenesl přes kmen stromu a Pepík padal k zemi. Rozárka se začala zlobit: "Já to věděla. Neměl s námi jezdit. Já věděla, že se něco stane."

Mrňous zuřil: "Prosím tě, Rozáro, nemůžeš si jednou své domyšlivé řečičky nechat pro sebe?"

"Musíme jednat okamžitě, zavoláme sanitku," starala se Lea. Sanitka přijela za chvíli a Pepíka odvezli do nemocnice. Pořádně se lekl a měl z pádu šok. Odnosla to ruka. Byla zlomená. Děti už neměly chuť dále jezdit. Odvedly koně zpátky do stáje a vyhřebelcovaly je. Netrpělivě čekaly, až se Pepík vrátí domů.

A večer už byl Pepík zpátky doma. Smál se, a dokonce se vychloubal, jakou má pěknou bílou sádru. Druhý den se mu na ni všichni podepsali. Dokonce byl rád, že nemusí psát písemku z matematiky. Jen ho trochu mrzelo, že nemůže dále jezdit na koni. Prohlásil, že až bude mít ruku v pořádku, naučí se skákat přes překážky. A jak řekl, tak udělal. Za necelý rok se natolik zdokonalil, že si ho Rozárka už nemohla dobírat. Začal se připravovat na parkurové závody a kamarádi mu rádi pomáhali. A jak to dopadlo napřesrok? Pepík parkurovou soutěž vyhrál.

Aneta Pávová

Tereza Hochmanová - ilustrace ke knize A. Lindgrenové *Pipi Dlouhá punčocha*

Písmožroutek

Tento skřítek bydlí ve školních, městských nebo národních knihovnách. Jmenuje se Písmožroutek. Do styku s člověkem se dostává velmi zřídka. Je jedním z původních obyvatel naší planety.

Nosí červené botky, zelené tepláčky a bílou košilku s modrým motýlkem. V jeho obličejí jsou vidět rysy rošťáka. Má ďábelsky hnědé oči a uštěpačný úsměv. Měří asi půl metru.

Jeho chování je rošťácké, neustále přehazuje písmenka v knížkách. I jeho jméno už napovídá, co dalšího dělá v knihovně pro nepohodlí čtenářů. Mlsá písmenka, je to jeho jediná potrava. Je pozoruhodné, že všechna písmenka, tudíž informace, které sní, pak má v hlavě ukryty, jako by je sám nastudoval. Lze z toho usoudit, že má velké vědomosti. To, že má Písmožroutek velké znalosti, má hrozivý dopad na návštěvníky knihovny. V knížkách se nacházejí pouze čisté stránky nebo případně obrázky.

Lidé ho proto v lásce moc nemají a snaží se ho všelijak vyhnat. Ale marně. Dokonce i několikrát přestěhovali knihovnu, ale také marně. V Čechách žije jen pár kusů, dokonce tak málo, že bychom je mohli na prstech spočítat.

Můj vztah k Písmožroutkovi je kladný. Je mi jedno, co dělá, někdy mi to přijde i *flipné*. Bude to asi tím, že nejsem moc velký čtenář.

Michal Ursík

Zemětřesení

Vysvětlení jakéhokoliv jevu nebo prachobyčejné věci začíná nějakým příběhem. Proto i já vám chci vyprávět svůj příběh, který vysvětluje, jak na Zemi vzniklo zemětřesení.

Tenkrát žili bohové stejně jako lidé a tenkrát měli bohové stejné vlastnosti jako lidé, ne – li horší. Euky, jeden z bohů, měl velmi neposedného syna Kloxe. Klox byl narozdíl od svého otce velmi pohledný, o to více neposedný, a kde se dalo, tam udělal nějakou neplechu. Ale i takového hříšníka potká láska. A tak se Klox zamiloval. Ale nesprávně. Jeho vyvolenou byla Beliá, dcera bohyně Alfí.

Alfa už dlouho vedla rozepře s líným bohem Euky. Bůh nikdy nic nechtěl dělat, jenom se bavit a užívat si svého nadpozemského života. Nic nebudoval a nic neměl. Byl vždy jen tam, kde se něco dělo a kde se něco slavilo.

Rodiče tohoto zamilovaného páru se o jejich vztahu dověděli a rozzuřilo je to. Alfa kolem sebe pouštěla hromy a blesky a Euky vzteky skákal z jedné nohy na druhou a hlasitě dupal. A čím víc dupal a dupal, tak povrch Země začal prskat pod tou jeho božskou silou a desky zemské kůry se začaly rozjíždět. Euka ucítil, že se něco děje a hned přestal. Pak ale uviděl tu spoušť. Všude, kam dohlédl, byla jen sutina a prach. Euka se tomu nejprve podivil, ale pak dostal nápad. Využije této nové moci ve svůj prospěch a proti svým nepřítelům.

A co zamilovaný pár? Ten se ukryl, aby se vyhnul následkům ničivého zemětřesení. A udělali dobře. A víte proč? Protože všechny špatné lidské vlastnosti, tedy i božské, které vyplavou na povrch a které jsou využity nesprávným směrem, musí zase pomalu a pomalu zpátky do útrob Země, odkud přišly. Ale to bude trvat ještě mnoho a mnoho let, protože bůh Euka je jen tak nepustí ze své moci a bude je ještě nějakou dobu využívat. Ale snad přijde doba, kdy i on pochopí, že na světě je krásně i bez násilí a hrůzy.

Gabriela Michálková

Hvězdy na obloze

Před tisíci a tisíci lety byla Země dvakrát větší a žil na ní bůh tance Querinkl. Země bylo místo plné radosti a veselí, kde se stále slavilo a veselilo. Při jedné z milionů oslav se Querinklův kouzelník rozhodl předvést své nové číslo, které nazval bada- bem. Uprostřed slavnosti, když přišla řada na kouzelníka, aby předvedl své umění, zapálil větev a přiložil ji ke knotu. Bum! Prásk! Třísk! Objevilo se velikánské světlo, které v nepatrně krátkou chvíli pohltila ohlušující rána. Země se zmenšila a střepy z jejího povrchu odlétly kilometry daleko a hluboko do vesmíru. Výbuch střepy tak ozářil, že začaly samy od sebe svítit. Noví obyvatelé Země je nazvali hvězdami a dodnes je se zatajeným dechem pozorují na noční obloze a obdivují jejich krásu.

Vojtěch Grösser

Kateřina Ottová - ilustrace ke knize
O krtečkovi

Podzimní den

Je podzim a já sedím na houpačce,
na střeše slyším štěbetat vrabce,
barevných listů jsou hromady.

Už je tu podzim, já v skrytu duše doufám,
že větrů podzimních závan
vám náladu nezkazí.

Je tu zima,
úsměv až zamrazí,
cítím tu zimu ve tváři.

Pochmurné období je před námi,
barevné listy v nás teplo rozzáří,
zkrátíme si tím čekání.

Sluníčko se schová za mrak,
do nebe vzlétne barevný drak,
dračí sezóna začíná.

Tenhle sport nás nadchne a nápady dochází
a rýmy též,
proto se loučím, podzimem se nechám vést.

Gabriela Michálková

Vánoce

Stromek, kapr, dárky,
dostaneme sáňky.
Budeme zpívat koledy,
pozveme i sousedy.
Jíme spoustu cukroví,
schovaného v podkroví.

Po dobré večeři,
čekáme na zvonek,
Ježíšek přijde
a donese stromek.
S novými ponožkami
půjdu spát,
o dnešním dni
nechám si zdát.

Gabriela Michálková

Školní strašidylko

Na naší škole straší jedno malé strašidylko Bubula. Jeho domov je v knihovně, ale často zavítá i do tříd a udělá tam pěknou paseku. Bydlí sám, takže se nemůžeme divit, když občas z nějaké knihy oživí třeba draka nebo čerta.

Bubula je strašidlo zvláštní, nevydává různé skřeky ani nerozsvěcí nebo nezhasíná světla. On jenom každého, kdo přijde do knihovny, začne lechtat, tahat za vlasy, brát mu pantofle a dělat jiné vylomeniny. Protože má kouzelnou moc, může se udělat neviditelným, takže ho zatím nikdo neviděl. Až na mě. Já jsem Bubulu párkrát zahlédl.

Je velice malinký. Jak si ho postupně vybavuji, vypadá spíše jako trpaslík. Sice je mu už 251 let, ale jeho tvářička stále připomíná tvář malého dítěte. Krásné čokoládově hnědé oči jsou jako rozsvícené baterky, které vás na první pohled zaujmou. Nemohu také zapomenout na jeho větší kulatý nosík a malé úzké rty. Velmi často nosívá červenou čepičku. Jeho zelený kabátek mu zakrývá kulaté břicho. Hnědé kalhoty a boty černé jako uhel jsou mu velké, takže mu velmi často padají.

Bubula je občas i docela užitečný skřítek. Snaží se pomáhat v knihovně. No, ale většinou to skončí špatně. Všichni žáci i učitelé mají Bubulu rádi a on o tom ví. I já patřím mezi ty, kteří Bubulu zbožňují, i když je to malý lumpík. Bez našeho malého strašidla by ve škole nebyla legrace.

Kateřina Horáková

Hasiči

Červené auto s majákem
zastavilo před barákem.
Hasiči prý viděli hořet střechu,
ale naši ne! Ta je z plechu!
Jeli tedy o dům dál,
soused se studem propadal.
Pálil jenom kupu listí,
řekl jim: „Konev vody to jistí!“
Hasičům to předem říci měl,
jenže na to zapomněl.
Hasiči mohli jinde potřební být,
někde, kde o život mohlo jít.

Mějte tedy na paměti, že je dobré ohlásit, když chcete něco spálit.
Nedopatřením se může stát, že hasiči nebudou včas tam, kde
půjde třeba i o život.

Michal Ursík

Jakub Kosař

města byla ucpaná a tvořily se kolony. Uvázli jsme v ní i my. Najednou se z kolony za námi ozvala hrozná rána. Vše jen pár metrů od nás. Všichni začali vylézat z nabouraných aut a utíkat pryč. Po chvíli byly slyšet i houkačky hasičů a sanitek. Auto, které uvízlo mezi dvěma vozidly, bylo úplně sešrotované, dveře nešly otevřít a posádka byla těžce zraněna. Měl jsem z toho divný pocit a strach. Kolem auta se seběhli hasiči v uniformách. Z rozbitého auta vyprostili oběti, o které se postarala jednotka rychlé pomoci. Všichni pracovali rychle a profesionálně. Celá situace se uklidnila. Jenomže za chvíli nastala opět panika. Auta se začala rozjíždět a podle hlasatele rádia hrozil výbuch jednoho z havarovaných aut. Hasiči opět situaci uklidnili a výbuchu zabránili.

My jsme pokračovali v jízdě na zápas, který jsme stihli včas. Ale po celou dobu jsem přemýšlel, jací jsou hasiči odvážní, v nebezpečí zachovávají klid a jak rozumí své práci. Stejně vlastnosti potřebujeme i my fotbalisté, například při penaltě na hřišti. Ale kdo ví, jak by to dopadlo, kdyby se o zraněné lidi a skoro hořící auto měli postarat právě fotbalisté nebo spěchající fanoušci ?

Daniel Pekáč

Tereza Gajová

Nehoda

Jednoho dne šli rodiče na oslavu ke svým přátelům a já jsem musel spát u babičky. Když jsem se díval na televizi, uslyšel jsem ohromnou ránu. Ihned jsem vyletěl zpod peřiny, abych se podíval z okna, co se stalo.

Na ulici před babiččiným domem stála dvě auta asi pět metrů od sebe. Obě hořela velkými plameny a už z dálky bylo vidět, jak jsou pomačkaná. Chvíli se nedělo vůbec nic, až pak z jednoho automobilu vyskočil muž a snažil se otevřít dveře na druhé straně. Vzbudil jsem babičku a vystrašeným hlasem jsem jí začal rychle popisovat, co se stalo. Babička chtěla volat hasiče a sanitku, ale ti už přijížděli. Vyskákali z hasičského vozu a okamžitě začali hasit obě auta. Po malé chvíli dorazila i sanitka.

Hasiči uhasili požár. Z auta, z kterého dosud nikdo nevyskočil, hasiči vyprostili dvě těžce popálené dospělé osoby, které naložili do sanitky, a ta je odvezla do nemocnice.

Po příjezdu policie bylo místo i obě auta důkladně prohlédnuta, aby se zjistilo, jestli ještě někdo nezůstal ve vracích obou aut. Z jednoho vraku nakonec vytáhli dětskou sedačku. Bylo velké štěstí, že v autě jely jen dospělé osoby.

I přesto, že na místě nehody se stále něco dělo, babička mě poslala spát. Ale já jsem nemohl usnout. Když jsem zavřel oči, stále jsem slyšel tu ránu a viděl vysoko šlehající plameny z aut.

Ráno se ukázalo, že viníkem autonehody byl muž, který vyvázl bez zranění. Byl ale opilý. Byl jsem z toho smutný, protože to odnesli nevinní lidé. Kdyby ale nebylo rychlého výjezdu a profesionálního jednání hasičů, dopadlo by to úplně jinak. Od té doby si ještě více vážím jejich práce a vím, že opravdu to jsou profesionálové a skuteční muži.

Vojtěch Grösser

Hořící rukavice

Tento příběh se stal u nás doma v únoru tohoto roku.

Byla neděle a celý byt začal vonět chystaným obědem. Zatímco mamka vařila, já a můj bráška jsme si šli zapnout počítač. Chtěli jsme si zahrát nějaké hry, abychom se trochu zabavili. Známe už hodně her, ale chtěli jsme vyzkoušet ještě nějaké nové. Našli jsme hru, ale nevěděli jsme, jak se hraje. Bráška zavolal na tatku: „Tatko, pojď nám prosím pomoc s novou hrou, my nevíme, jak dál.“ Za malou chvíli jsme se již všichni tři seznamovali s pravidly nové hry.

Mamka zatím zůstala v kuchyni a pokračovala v přípravě svátečního oběda. Za chvíli jí však bylo divné, že se tatka nevrací. Položila si tedy kuchyňskou rukavici na linku blízko sporáku a šla se za námi podívat. Chvíli s námi v obývacím pokoji pobyla. Ale opravdu jenom chvíli, protože jsme všichni ucítili zápach, jako kdyby někde hořelo. Mamka odešla do kuchyně, ale to už jsme slyšeli její volání: „Pomoc, hoří nám kuchyňská linka!“ Já a bráška jsme se na sebe zmateně podívali. Ale tatka duchapřítomně napustil do kbelíku vodu a nalil ji na plápolající oheň. Hned jsme zjistili, že kuchyňská linka chytla od špatně položené rukavice. Všechny nás vylekalo pomyšlení na to, co se mohlo stát.

Tentokrát vše dopadlo dobře, a to díky tatkově i mamčině rychlé reakci. Od této události si však mamka stále dává pozor, kam rukavici odkládá.

Nikola Jamnická

Ohnivý věnec

Budu vám vypravovat příhodu, která se mi stala jednou o Vánocích. Chtěla jsem vyrobit adventní věnec. Připravila jsem si šišky, jehličí, sušený pomeranč, svíčky i barevné stužky. Dala jsem si záležet a zhotovila jsem věnec tak veliký, že nám zakrýval půlku stolu v obývacím pokoji. Všem se moc líbil. Právě začínala první adventní neděle, takže mi mamka řekla: „Míšo, prosím tě, rozsviť první svíčku na adventním věnci.“ Šla jsem ke krbu, vytáhla zápalky, rozsvítla svíčku a těšila jsem se, jak bude věnec zářit. Potom jsem odešla do koupelny. Kouskům usušené pomerančové kůry na stole vedle věnce jsem nevěnovala pozornost.

Za chvíli přiběhla mamka do koupelny a volá: „Ten věnec hoří!“ Rychle jsem na sebe oblékla župan. S mamkou běžíme do pokoje. Viděly jsme, jak hoří už i stůl. Vzaly jsme kbelíky s vodou a oheň jsme společnými silami uhasily. Ještě ten večer jsme s tatškou jeli koupit nový stůl. Na tuhle příhodu si vzpomenu vždy o Vánocích. A svíčky na adventním věnci už raději sama nerozsvěcím.

Michaela Dostálová

Havárie

Než začnu vyprávět svůj „plamenem ošlehaný příběh“, měl bych se představit. Jmenuji se Dan, je mi 13 let a jsem žákem sedmé třídy. Jsem fanouškem všech sportů, především fotbalu. Již několikrát jsem uvažoval, jaké by to asi bylo, kdyby mě fotbal živil a já se stal „druhým Rosickým“. Byl bych v televizi a fanoušci by si o mně vyprávěli. A zrovna tady začíná můj příběh.

Jednou jsme s mými rodiči vyrazili na zápas, ale nebyli jsme sami, kdo měl stejný nápad. Už příjezdová cesta do

Oslava Silvestra

Zbývaly čtyři dny do Silvestra a já jsem ještě neměl nakoupené žádné rachejtle ani jinou pyrotechniku. Proto jsme se s kamarády vydali do obchodu. Koupili jsme několik posledních kousků, odvezli je domů a schovali si je do skříně.

Konečně tu byl Silvestr! Po setmění jsem začal nedočkavě rozbalovat rachejtle a odlepovat z nich izolepu. S kamarády jsme připravili venku stůl a různé lahve. Vše nám šlo hladce, protože nebyl sníh a ani nebyla zima. Blížila se půlnoc. Začínali jsme odpočítávat: „...pět...čtyři...tři...dva...jedna! Šťastný nový rok!“ A začalo bouchání a střílení. Na obloze se objevovaly nádherné obrazce plné překrásných barev. Byli jsme nadšení, že i my se můžeme přidat. Zapalovali jsme rachejtle a fontánky jednu za druhou. Jenže zafoukal vítr a jednu fontánku shodil. Začala hořet, a protože nebyl sníh, chytla od ní i tráva. Chytnul i keř. Rychle jsme zavolali na číslo 150. Měli jsme totiž strach, aby se oheň nešířil dál. Naštěstí hasiči přijeli rychle a požár uhasili. Nám se dostalo poučení, že si musíme při pouštění fontánek dát pozor na to, aby se nepřevrátily.

Hasiči odjeli, ale vzali s sebou i zbytek naší pyrotechniky. A na nás zbylo jenom sledování nebe s novými barevnými obrazci.

Lukáš Mrkvička

Novoroční požár

Konečně nastal poslední den v roce. Byli jsme doma a všichni jsme sledovali zábavný pořad v televizi. Přitom jsme se živili přepychovým jídlem.

Asi v pět hodin odpoledne jsme se šli s rodiči a bratrem projít. Bylo nádherné počasí. U rodinných domků pobíhali lidé a chystali si rachejtle na večer. Po návratu domů jsme dovařili silvestrovskou večeři. Po večeři jsme si povídali, jak kdo vstoupí do nového roku, a vzpomínali jsme na dědu, který byl zrovna v práci.

Blížila se půlnoc. Taťka začal na stůl nosit skleničky, dětské „šampaňské“ a pro dospělé nesměl chybět vinný střík. V televizi už odpočítávají: „...šest...pět...čtyři...tři...dva...jedna!“ Ozývají se první tóny české hymny, taťka otevírá šampaňské a začíná nalévat do skleniček i vinný střík. Vítejte nový rok 2007. Vzápětí začaly bouchat a svištět vzduchem rachejtle a petardy. Všichni jsme vyšli na balkón a sledovali jsme tu barevnou krásu. Je něco po půlnoci, já i bratr jsme příjemně unaveni, a proto se ukládáme ke spánku. Ještě chvíli jsme si povídali - když najednou spustila pronikavým hlasem siréna. Co se děje? Znovu vybíháme na balkón a vidíme plameny. Všichni jsme byli vyděšení, co to kde může hořet, jenom bráška se raduje, že hoří škola. Museli jsme ho však zklamat. Škola nehořela, ale hořel seník u cukrovaru. Ztichlou nocí se ozýval hluk a praskání ohnivých jazyků. Do toho houkaly ze všech stran sirény hasičských aut. Taťka to nevydržel a šel se podívat, co se doopravdy děje. Po návratu nám řekl, že zachraňovat bylo třeba i ubohá poplašená zvířata. Před ničivým živlem se nepodařilo uchránit jedno prase, které v plamenech uhořelo.

Druhý den jsme ještě ve vzduchu cítili kouř. Odpoledne jsme se šli podívat na místo včerejšího neštěstí. Vše bylo ohořelé a zbytky dýmu stoupaly vzhůru. Tímto nepříjemným

zážitkem jsme začali nový kalendářní rok. Ale kdyby nebylo předměřických hasičů a dobrovolných pomocníků, kdo ví, jak by oslavy nově přichozího roku dopadly.

Veronika Robová

Být hasičem

Povolání profesionální hasič patří mezi nejnáročnější, nejnebezpečnější a nejuzrušivější povolání, jaké znám. Takový člověk, který tomuto povolání zasvětil svůj život, musí být fyzicky zdatný, psychicky velmi vyrovnaný a celkově odevzdaný svému povolání.

Nedávno jsem zhlédl příběh muže - hasiče, který při velkém požáru obchodního centra nasazoval vlastní život, aby zachránil životy jiným lidem. Neměl ani tušení, že v ohrožení je i jeho rodina, která zde pokojně nakupovala. Manželku s nenarozeným dítětem se jeho kolegům podařilo zachránit. Sedmileté dceři však pomoci nebylo.

Tento muž prožíval obrovskou bolest nad ztrátou svého dítěte. Přesto za necelé dva měsíce byl opět v plném nasazení při automobilové nehodě.

Při vykonávání tohoto povolání jde vždy o čas, hru nervů, připravenosti, zkušenosti a v neposlední řadě odhodlanosti zachránit lidské životy nebo majetek. Jsou to opravdoví chlapi.

Jan Němec

Další část sborníku tvoří příspěvky dětí do soutěže **Moje oblíbená kniha se představuje**, která proběhla v knihovně v říjnu 2007 v Týdnu knihoven. Soutěž měla i část výtvarnou.

Vzhledem k tomu, že je knihovna umístěna v budově školy a její provoz zajišťují učitelky ZŠ, nabízejí se možnosti spolupráce knihovny a školy přímo ideálně. Ve školním roce 2007/2008 jsme realizovali několik projektů, v nichž se prošlo vyučování s návštěvami v knihovně.

Jeden z nich se jmenoval **Cesta do pravěku** a byl inspirovaný 130. výročím narození spisovatele Eduarda Štorcha. Projekt ve 4.B byl odstartován četbou knihy Lovci mamutů. V knihovně proběhla beseda o E. Štorchovi, doplněná výstavkou jeho knih, a beseda o knihách o pravěku, nejen Štorchových. Nechyběla ani soutěž s oceněními v podobě diplomů a dárečků. Knihovna se stala zároveň i „galerií“, v níž byly vystaveny výtvarné práce žáků k tématu a dopisy Kopčemovi z daleké budoucnosti. Dále děti zhlédly film Cesta do pravěku. Vyvrcholením projektu byla návštěva Centra experimentální archeologie ve Všestarech, kde si děti mohly něco ze života pravěkých lidí vyzkoušet na vlastní kůži.

Kapitolku Píšeme literárním hrdinům s dopisy Kopčemovi doplňujeme dopisy psané Báře, hrdině filmu Divá Bára podle povídky Boženy Němcové, napsané žákyněmi 6. ročníku.

Moje oblíbená kniha se představuje...

Jmenuji se **Velká kniha příběhů na dobrou noc**. Napsala mě paní Isolde Heynová a obrázky nakreslila paní Mairon Kratschmerová. Mám 228 stran. Bydlí ve mně písmeňka, zvířátka a obrázky. Když mě otevřeš, vyprávím úžasné příběhy. Nejhezčí je příběh o Vánocích. Rádi mě otevírají velké i malé ruce. Neotevírám se rukám, které to se mnou nemyslí dobře. To já moc dobře poznám. Nejradyji usínám, když vše dobře dopadne a všichni lidičky jsou spokojení.

Nathalie Jaklová

Jmenuji se **Ezopovy bajky**. Jsem štíhlá a poučná knížka. Vázána jsem v tvrdých deskách. Je ve mně 124 stran, ve kterých se skrývají různé příběhy o zvířátkách. Je jich 63. Na konci každé bajky sdělím poučení z tohoto příběhu. Jsem krásně barevná a pěkně ilustrovaná.

Hana Kořátková

Nejsem ani štíhlá, ani široká, jsem tak akorát. Mám 94 stran. Mé jméno je **Svět zvířátek**. Jsem obrázková knížka a velmi pěkně vybarvená. Mám velká písmena. To aby malí čtenáři mohli pohodlně číst. Je ve mně spousta pohádek o zvířátkách. Děti si nejradyji čtou příběh Díra v obloze. A kdybyste mě hledali, tak se podívejte po žlutofialovém obalu.

Eliška Zemková

Jsem hubená, veselá a velice oblíbená knížka. Kdo si mě zakoupí, je šťastný. Jmenuji se **Krteček a autíčko**. Mám celkem 63 stran. Bydlí ve mně Krteček se svými kamarády. Autíčko, které jednoho dne našel, neumí opravit. Ale kamarádi mu pomůžou.

Kristýna Černá

Jmenuji se **Klub u nebeského jezdce**. Napsala mě Jítka Mádrová. Jsem velká a hezká knížka. Žijí ve mně koně a jejich kamarádi lidé. Vyprávím o přátelství koně Vesny a dívky Lady. Za každou mou kapitolou jsou poučné věci. Dozvíš se ve mně například, co koně jedí, jakého stáří se dožívají, jaké známe druhy plemen a jak se má o koně pečovat. Mám v sobě hodně obrázků, a proto se dětem moc líbím.

Michaela Hellmannová

Moje knížka se jmenuje **Zelený strachem Mrtvý smíchy**. Knižka má deset kapitol. Každá je vymyšlenou radou do nejhorších situací proti různým fantastickým netvorům, jako jsou upíři, duchové, čarodějnice, obři, ufoňi, vlkodlaci, chobotnice, zombie a teta Adéla. Nejvíce se mi líbila rada o ufoňovi a zombie. Knižku bych všem doporučil, protože je vtipná, zábavná a pěkně ilustrovaná. Vydalo ji v roce 2004 nakladatelství Albatros v edici Karneval.

Z francouzského originálu ji přeložila Hana Holubková.

Patrik Kompas

Jmenuji se **Co krákala vrána vráně**. Mou autorkou je Věra Provazníková. Jsem barevná i černobílá. Je ve mně 76 stran. Jsou ve mně dvě vrány, které stále něco krákají. Vyprávějí příběhy například o opičce, kterou pálilo slunce. Přeji vám pěkné počtení.

Pavel Urban

Jsou to už dva roky, co jsem přečetla nádhernou knížku Hortensie Ullrichové **Poprask v Lunaparku** o desetileté Flippi.

Flippi je úplně normální holka, která žije se starší sestrou a maminkou. Její maminka je ve městě vyhlášenou výtvarnicí kostýmů, proto dostala nabídku pracovat v Lunaparku, kde by navrhovala a šila kostýmy pro herce a strašidla. Flippi je z nabídky nadšená a přemlouvá maminku, aby léto strávily v Lunaparku.

Flippi má velkou sbírku šneků, o kterou se stará již několik let. Starší sestra Jojo je úplně jiná než Flippi. Stále jenom mluví a sní o klucích. Ale Flippi si kluky nepřipouští k tělu, doslova je nesnáší. To se však změní. V Lunaparku se skamarádí s klukem, jehož jméno je Leo. Společně spolu zažívají dobrodružství a bojují proti nástrahám ředitelovy dcery Babsi.

Tato knížka se mi líbila, ale to neznamená, že jsem stejná jako Flippi. Šneky nechovám, ale slizci mi nepřijdou. Přesto dávám přednost psům a kočkám, protože se s nimi můžete pomazlit nebo pohrát. Víím to, protože kočku i psa mám doma a je to úžasné mít takové kamarády. Sestru nemám, ale mám dva starší bratry.

S Flippi bych si život vyměnit nechtěla, protože Flippi nezná svého tátu a to je mi trochu líto. Pro mě můj táta v mém životě hraje velkou roli. Bez svého táty bych dnes neuměla plavat ani jezdit na kole, na běžkách nebo na lyžích.

Od této autorky jsem přečetla další dvě knížky plné dobrodružství a veselých příběhů. Tyto knihy jsou o Flippině sestře Jojo.

Gabriela Michálková

Vybrala jsem si knihu Marie Poledňákové **Jak se krotí krokodýli**, protože jsem viděla v kině film a moc se mi líbil. Jsou v něm vtípné okamžiky a také v něm hraje můj oblíbený herec Jiří Mádl. Knihu jsem četla přes dva měsíce a četla se mi dobře, protože jsem přibližně věděla, o čem kniha je. Kniha není ilustrovaná, ale jsou v ní fotografie z filmu. Děj se odehrává na Slovensku v Tatrách a vypráví, jak jsou malé děti poprvé na škole v přírodě. Zažily tam mnoho dobrodružství. Marie Poledňáková je současná spisovatelka a scénáristka a znám i její další filmy, např. S tebou mě baví svět nebo Jak vytrhnout velrybě stoličku.

Tereza Žďárská

Knížka, kterou jsem si vybrala, se jmenuje **Gabra a Málinka**. Vyšla v roce 1942 v nakladatelství Profil Ostrava. Napsala ji Amélie Kutinová a ilustroval Jan Provazník. Zajímavé je, že v té době jedna nová drahá knížka stála 24 korun. Vybrala jsem si ji proto, že i když je to velice stará knížka, je zajímavá a pěkná a velice dobře nám přibližuje život lidí na venkově před mnoha lety. Kniha se mi četla dobře, ale protože se v ní vyskytují některá starší slova, dělalo mi problém tato slova přečíst a pochopit, co to znamená.

Příběh vypráví o tom, jak byly spisovatelka spolu se svou sestřičkou malé a jak prožily dětství v klidné vesničce u rybníka Járku. Hlavními hrdinkami jsou Gabra a Málinka, ale také jejich maminka, tatínek a koza Herka. Děj knihy se odehrává u potoka, který teče na louce za zahrádkou, kde bydlely a kde pásly kozu Herku. Na jarmarku zase dívky tropily všelijaké lumpárny. Líbilo se mi, že je kniha ilustrovaná a že si můžu podle obrázků představit, jak to tam všechno vypadalo. Nelíbilo se mi, jak Gabra šidila mladší sestřičku Málinku. Pobavilo mě jméno jejich kozy a hlouposti, které obě sestry vyváděly. Knížku stojí zato určitě přečíst až do konce, protože jinak se nedozvíte, jak to všechno dopadlo.

Aneta Pávová

Pátáci napsali o knize Robinson Crusoe

Tento příběh je zajímavý a zaujme ty, kteří mají rádi dobrodružné filmy nebo knížky. Robinson se moc chtěl stát kapitánem nějaké lodi, nebo alespoň členem posádky. Rodiče mu to nedovolili, a tak utekl z domova na loď. Ta se s ním však potopila u neznámého ostrova. Robinson byl mladý, nezkušený, synem bankéře.

Robinson byl dlouho na ostrově sám. Pozoroval přírodu a začal ji pro sebe využívat. Zjistil také, že ostrov je místem pro rituály divochů. Později se jeden z divochů stal jeho společníkem. Robinson ho pojmenoval Pátek. Udivovalo mě, že si Robinson uměl rozdělit zásoby ze dvou vraků lodi, že své schopnosti a znalosti uměl využít pro přežití v divoké přírodě, že ctil lidský život. V knize jsem se poučil o pojmenováních plachet na starších lodích, o názvech různých nástrojů, o hrnčířské práci, o soužití dvou lidí na pustém ostrově.

Patrik Kompas

Je to knížka, která mě zajímá. Poznal jsem také, že všichni lidé jsou sobě rovni, že je dělí jen prostředí, kultura, zvyky a tradice. Tato knížka mi připomněla, že mám důvěřovat lidem a nemám být sobecký. Zaujaly mě Robinsonovy nápady. Kdybych někdy zůstal na pustém ostrově, mohu Robinsonovy nápady použít.

Lukáš Danihelka

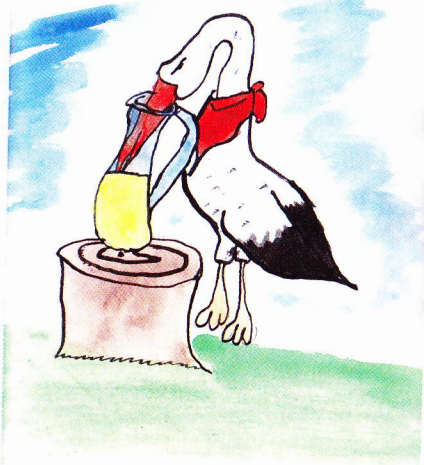
Tahle knížka se mně líbila. Víím, že Robinson ztroskotal a žil na pustém ostrově. Líbilo se mi, jak si uměl všechno vyrobit. Hlavní bylo, že si našel přítele. Dal mu jméno Pátek. Mohl si s ním o všem povídat a Pátek mu zase pomáhal.

Václav Schejbal

Tato knížka je plná úvah o životě. Robinson, protože byl odloučen od civilizace, měl úplně jiné myšlenky, priority a názory. Uvažoval velice optimisticky. Poznal blíže kmeny Karibů a jejich rituály a pochopil, že pohled civilizace na ně je velmi špatný a mylný. Úvaha civilizace: jsou to zrůdy, které se pojidají navzájem, bez schopnosti naučit se číst, psát apod. Úvaha Robinsona: kanibalové se na první pohled zdají být jako zrůdy, ale to, jak se chovají, jsou jenom zvyky a rituály. Bílá rasa má také rituály, jako jsou Vánoce, Velikonoce, svatby, křty a kanibalové jim nic nevytýkají. Kdyby kanibalské děti měly učitele, naučily by se také číst a psát, o tom není pochyb. Bílá rasa v té době zotročovala Afričany a to je mnohem horší. Jiné názory měl i na spoustu dalších věcí. Jeho ušlechtilé názory byly v té době velmi pokrokové a vzorné, což tehdejší společnost nedokázala pochopit. Ušlechtilé názory by měl mít každý.

Vojtěch Spudil

Hana Kořítková - ilustrace ke knize
Ezopovy bajky

Píšeme literárním hrdinům

Ahoj Kopčeme!

Píšu Ti z Předměřic nad Labem a moc Tě zdravím. Přečetla jsem si vše, co o Tobě napsal pan Štorch, a moc se mi to líbí. Líbí se mi, jak jsi odvážný a statečný. Jsi velmi silný, když přemůžeš taková zvířata, jako je medvěd, kůň, los a další velká zvířata. Je mi moc líto Tvé matky Niany. Líbilo se mi, jak jste odehnali cizí tlupu. Nejlepší je, jak jste s Mamutíkem přišli na rozdělávání ohně. Ráda bych se s Tebou seznámila. Vždy budeš můj hrdina!

Srdečně Tebe i tlupu zdraví

Eva Zubrová

Ahoj Kopčeme,

zdravím Tě do doby kamenné z budoucnosti. O všem, co Ti budu psát, jsem se dozvěděla ve škole, kde čteme knihu Lovci mamutů. Velice si Tě vážím, jsi statečný lovec. Je mi velmi líto Tvé matky Niany, která ztratila život v bažině. V knížce mě mimo jiné zaujalo to, že jste se poprali s cizí tlupou, která měla péra na hlavě. Pozdravuj Mamutíka, Huňáče, Veverčáka a vyříd' jim, že jsou také moc stateční, protože dva z nich šli hledat oheň do jiné tlupy. Mám jedno velké přání, které se mně nemůže splnit, a to je podívat se také do doby kamenné, ale to už bohužel nelze. O tom, co se v té době stalo, můžeme už jen číst v knížkách.

Kristýna Černá

Milý Kopčeme,

v naší době je to jiné, než u Vás, máme mnoho automatických pomocníků. Svět moc pokročil. Vy jste měli těžký život, museli jste si obstarat jídlo, které jste nejdříve sami ulovili a potom upekli na ohni. Nám stačí dojít si do prodejny potravin a vybrat si, na co máme chuť. Víš, Kopčeme, moc bych Ti přál ochutnat některá naše jídla, to by ses olizoval. Otevřený oheň používáme pouze na grilování masa ve volném čase. Kopčeme, představ si, když je nám zima, nemusíme hlídat oheň ve dne i v noci jako Ty. Nám stačí otočit tlačítkem a za pár minut máme teplo a světlo. Neumím si ale představit, kdybychom byli bez elektřiny. To bychom museli svítit a vařit také na otevřeném ohni. Kopčeme, jsem rád, že jste se naučili používat jednoduché zbraně a naučili jste se rozdělovat oheň. Docela bych si chtěl zkusit ulovit třeba mamuta a ochutnat ho. Dělalí jste ho na koprové omáčce? A co Ty, chtěl by ses podívat do budoucnosti? Pozdravuj celou tlupu a hlavně Veverčáka. Co dělá, neztratil se zase? Měj se dobře.

Ahoj

Kuba Stanner

Viviana Ludvíková

Ahoj Kopčeme,

píšu Ti dopis z daleké budoucnosti. Líbí se mi, jak jsi statečný a odvážný. V knížce jsem se dočetla, jak jsi Ty a Veverčák přišli na to, jak rozdělat oheň dřívkem a kůrou ze stromu. Chtěla bych Ti poradit, abyste si udělali stříšku nad ohněm. Je mi líto, že Ti umřela Niana, ale její podobizna je známá jako Věstonická Venuše. Její hrob se také našel. Nezapomeň pozdravovat Zajíce, Sovu, Mamutíka a Veverčáka.

Pozdrav posílá

Vivka Ludvíková

Milý Kopčeme,

zdravím Tě. Moc se mi líbí, jak se obětuješ pro svoji tlupu. Vždycky se snažíš, aby se měla celá tlupa dobře. Když ztratíte oheň, jdeš a pokusíš se ho sehnat, aby ostatním bylo lépe. To se mi na Tobě líbí nejvíc. Jsi jako můj kamarád.

Zdraví Tě

Marek Zahradník

Drahý Kopčeme,

gratuluji Ti za vynález ohně. Co teď děláš? Určitě jsi s Mamutíkem. Mám chuť na morek z kostí, asi si brzy k Vám na něj přijdu. Přinesu s sebou bizoní maso a rozdělím se s Tebou. Pozdravuj tlupu.

Pavel Urban

Ahoj Kopčeme,

jsi moc statečný a jsi z knížky Lovci mamutů. Prožíváš zajímavá dobrodružství. Mám Tě ráda jako kamaráda.

Tereza Hochmanová

Ahoj Kopčeme,

moc se mi na Tobě líbí, jaký jsi bojovník. Ale nejvíce se mi líbilo, jak jsi bojoval s bizonem. Napínavé bylo i to, jak jsi šel s Mamutíkem pro oheň a jak pak všichni volali: „Máme oheň, máme oheň!“ Ženy i děti měly velkou radost, jenom Rváč se neradoval, protože chtěl jít s Vámi.

Zdraví Tě

Pepík Čížek

Ahoj Kopčeme,

asi bys byl velmi překvapený, co se tady za ty roky změnilo. Lidé dnes nežijí v tlupách, oheň najdou na každém rohu, neloví soby, ale maso si kupují v supermarketech, nepijí krev, ale čaje, kávu, sirupy, coca coly, nebo obyčejnou vodu. Oblékáme se do triček, kalhot, sukní nebo šatů. S nosorožci nezápasíme, ale díváme se na ně v zoologické zahradě a mamuti v dnešní době už dávno nežijí. Místo nich máme slony. Sice nejsou tak chlupatí, ale jsou skoro stejně velcí. Co se týče sobů, tak ty v České republice také nemáme. A děti, které se u Vás učí lovit, u nás chodí do školy, ve kterých se učí číst, psát a počítat. Když se dorozumíváme řečí, nepoužíváme posušky. A ještě bych Ti chtěla dát dobrou radu: Příště neházej do ohniště cizí tlupě ořechy.

Ahoj a pozdravuj celou tlupu.

Zdraví Kateřina Ottová

Ahoj Kopčeme,

zdravím Tě do doby kamenné. Ve škole čteme o Vaší tlupě knížku. Je moc zajímavá. V naší době se máme všichni lépe než vy. Přeji Ti hodně úspěchů při lovu zvířat.

Michaela Hellmannová

Ahoj Kopčeme!

Píšu Ti dopis i Tvým kamarádům z věstonické tlupy. O prázdninách bych chtěla k Tobě přijet na návštěvu. Moc si přeju vyzkoušet Tvůj styl života. Je určitě moc dobrodružný. Ale jenom na pár dní, protože jsem zvyklá na svoje pohodlí a jednodušší život než náte vy. Všechny moc pozdravuj.

Nathálie Jaklová

Eliška Zemková

Milá Báro,

tímto dopisem bych Vám chtěla vyjádřit svou lítost, jelikož vím, jak se k Vám ostatní lidé chovají. Jste hodná a milá dívka, která si nezaslouží takové zacházení. Nejste čarodějnice a nejste prokletá. Nevěřte, prosím, hloupým lidem, kteří nevědí, co sami říkají.

Já ve Vás ale vidím něco krásného, co ostatní zatím nevidí, protože se o to nesnaží a ani to vidět nechtějí. Přece není na světě člověk, který by měl jen špatné vlastnosti.

Báro, v této těžké chvíli se držte těch, které máte na své straně, a věřte jim, neboť oni Vás určitě neklamou a budou stát vždy při Vás. Elišce se vždy můžete se svou bolestí svěřit, pana faráře zas poprosit o radu.

Báro, užívejte si života, i když vím, že je to pro Vás teď těžké a že nemůžu po Vás chtít, abyste chodila s chlapci, kterým Vy se líbíte, protože jejich rodiče Vás nemají rádi a nepřejí si, abyste se s nimi stýkala. Ba dokonce Vás viní ze smrti jednoho z nich.

Ale určitě přijde k Vám opravdová láska mladého muže, kterému bude úplně jedno, co se o Vás ve vsi říká, protože bude věřit jen Vašemu srdci a Vašemu slovu. Bude to on, který ve Vás odhalí Vaši krásu, ke které jsou ostatní vesničané slepí z důvodu své zloby a nabubřelosti.

Věřím, že vše dopadne dobře, protože každý špatný začátek má svůj dobrý konec.

Báro, tak na shledanou v příštím pokračování filmu Divá Bára.

Nikola Jošková

Milá Báro,

blíží se čas jara a láska čeká na mnoho krásných dívek. Je spojená s nadšením, ale i trápením. Vždyť to vidíš u Elišky. I Tobě se splní Tvoje přání a je jenom na Tobě, kolik si toho vezmeš.

Jsi krásná a sportovní dívka, ale život prožíváš v době, kdy naopak tyto přednosti jsou pro Tebe přítěží a jsi za to odsuzována lidmi ze vsi. Jejich závist a zloba Ti moc ubližuje, ale Ty jsi silné děvče, které zatím odolává.

Báro, ale nezapomeň, že jsou ve vsi i lidé, kteří stojí při Tobě a podpoří Tě vždy, kdy bude třeba.

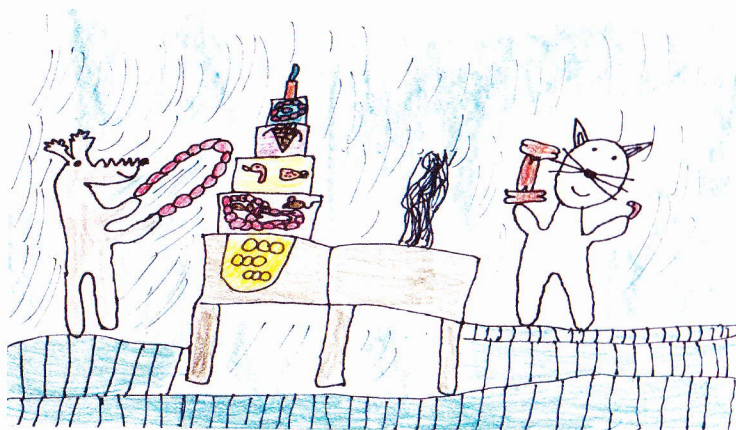
Po přečtení úryvku a zhlédnutí filmu Divá Bára jsem si uvědomila, že sebevědomá, krásná a nebojácna dívka, jako jsi Ty, by měla v dnešní době svůj život jednodušší, ba dokonce krásnější, protože ostatní lidé by ji obdivovali.

Tímto dopisem Ti chci, Báro, vyjádřit svůj obdiv. Buď stále taková a nezkoušej měnit své chování jen kvůli tomu, aby ses zalíbila ostatním ze vsi. V této těžké chvíli Ti měl někdo říci, že každá situace se dá vyřešit. Smutné je, že v Tvém životě takový člověk chyběl.

Gabriela Michálková

Tomáš Valásek – ilustrace k pohádce *O perníkové chaloupce*

Lucie Komárková – ilustrace ke knize J. Čapka *Povídání o pejskovi a kočičce*

CO KRÁKALA,
VRÁNA VRÁNE
VĚRA PROHAZDŇÁKOVÁ

Pavel Urban představuje svou oblíbenou knihu

Sborník uspořádala: Mgr. Jana Kopřivová.
Práce dětí vznikly pod vedením: R. Albinové, Mgr. H. Drešerové,
Mgr. B. Havlové, Mgr. J. Kopřivové, Mgr. M. Kopřivové, Mgr. J. Salfické,
Mgr. G. Suché, Mgr. P. Tomíčkové.
Na obálce ilustrace Hany Česákové.
Tisk ALKAPress – digitální tiskárna, Hradec Králové